

Qaranlığı dələn işıq

■ Famil HACISOY

1962-ci ilin payızında Cəbrayıl rayonunun Kavdar kəndində, Hacıyev Şamilin ailəsində Famil adlı bir körpə dünyaya gəlir. Bu məsum varlıq onda nə biləydi ki, orta məktəbə gedər-gətməz onun üstünü zülmət alacaq. Lakin dünyanı gördüyü qısa zaman kəsiyi öz dağları ilə, güllü-çiçəkliliyi bağları ilə, füsunkar kənd gözəlliyi ilə onun yaddaşına köçəcək və Nur adlı "əl ağacı" ilə qaranlıq boyu onu müşayiət edəcək. O, işıqlı yaddaş məktəbli Familin əlindən tutub tale yoldaşları ilə bərabər Gözdən əlillər üçün orta internat məktəbini bitirməyə yardımçı olacaq.

"İşıq əlifbasını" barmaqlarına köçürən Famil Hacisoy biliklər məkanına üz tutaraq 1985-1990-cı illərdə Bakı Dövlət Universitetinin filologiya fakültəsində oxuduğu dövrdə artıq şair kimi ədəbiyyatın astanasında idi. Vaqif Cəbrayıl-

zadədən xeyir dua alan Famil artıq 1982-ci ildə "Ulduz" jurnalında çap olunur. Qəzet redaksiyalarına özü deyil - şeirləri ayaq açır. Həddindən artıq utancaq olsa da, şeirləri bərədə bunları demək olmaz. Çünki hər misrası, hər bəndi vətəndaşlıqla yoğurulub, işıqla mayalanıb. Beləcə, "Azad qələm", "Elimiz, günümüz", "Respublika gəncləri", "Qarabağ" qəzetləri həmin şeirləri məmnuniyyətlə çap etdilər. Bu isə sonralar çapdan çıxmış "Azadlıq sancısı" kitabına körpü saldı...

55-ci payızına addımlayan Famil Hacisoy Bakıda vətənsiz yaşamaqdadır. Axı doğma kəndi hələ də düşmən tapdağındadır. Görünür, bu səbəbdən də şeirlərinin ana xəttini vətənpərvərlik lirikası təşkil edir. Hər halda, burada da ümid işıq topasına dönərək onu yaşadır və vətənə dönmək arzusunun tükənməsinə imkan vermir. Onun yaradıcılığı qaranlığı dələn işıqdır. Və bu işıqdan, dil-ədəbiyyat müəllimi kimi dərs dediyi bütün şagirdlərinə pay düşür.

Giya Paçxataşvili
Şair-tərcüməçi

YURD GƏZİR KÖNLÜM

Yurdun havasıyla yüklənib könül,
"Kərəmi" kökünə köklənib könül.
Həsretin əlində təklənib könül,
Ay ellər, qürbətə ölürəm, neydim?!
Daşından öpməyə yurd gəzir könlüm.

Cəsəratmi çatmır vətənə gedək?!
Yabanı ot olaq çölündə bitək.
Ağlayır kol-kosu, çəməndə çiçək,
Dərdimi həsrətlə bölürəm, neydim?
Daşından öpməyə yurd gəzir könlüm.

Dodağı çat-çatdı eniş-yoxuşun,
Yetişmir suvaram barı göz yaşım.
Sərilib yollara gözü dağ-daşın,

A Famil, haçandı bilirəm, neydim?
Daşından öpməyə yurd gəzir könlüm.

* * *

İçinin qəmini üzə buraxma,
Onsuz da içimiz qəm götürəndi.
Gözünün yaşını dodağa sıxma,
İndiki qulaqlar söz ötürəndi.

Qürbət elin ləzzətindən sıyılsan
Yurddan qaçıb yad torpağa qısılsan,
Özünçün yaşayıb özünə dalsan,
Adın tək ömrün də tez tükənəndi.

Gələcəyin axarında ax, yaşa!
Hər təkikdən silkələnmə şax, yaşa!
Elə öl ki, diri qalıb sağ yaşa,
Qəlb adlı məzar da ot bitirəndi.

VƏTƏNƏ DÖN

Bir umudun göyərəcək min daşı var,
Ömürlərin min cür sonu, bir başı var.
Bu torpağın insan adlı daş-qaşığı var,
Dar günündə nə ad soruş, nə yaşa bax!

Söndürməyə içinin Vətən odunu,
Duymaq üçün çöllərin yarıp dadını,
Dön ki, ola becərənlər muradını,
Mamır basan gözələrində o yaşa bax!

Dönənməsən Vətəninə ölümə dön!
Göndərdilər yurda bəlkə dəfn üçün.
Qərilibkə ölsən bil ki, öldüyün gün
Bütün ömrün bir tabuta qoyulacaq.

Vətənə dön! Sən bayraq ol hər yürüşdə,
Vətən nədir, anlayarsan ilk döyüşdə.
Şəhid olsan bəslənəcəksən behiştə,
Qazı olsan silahındır bütün bu xalq.